

ON VELKOJA, JOTKA MAKSETAAN VERELLÄ.

MAX SEECK

VARJELTU

TAMMI

MAX SEECK

VARJELTU

TAMMI
HELSINKI

Max Seeck:

MILO-SARJA
Merkitty, 2024
Petetty, 2025
Varjeltu, 2026

JESSICA NIEMI -SARJA:

Uskollinen lukija, 2019
Pahan verkko, 2020
Kauna, 2021
Loukko, 2022

DANIEL KUISMA -SARJA:

Hammurabin enkelit, 2016
Mefiston kosketus, 2017
Haadeksen kutsu, 2018

1. PAINOS

© MAX SEECK JA TAMMI 2026

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ

LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN 978-952-04-8237-4

PAINETTU EU:SSA

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

PROLOGI

12.12.1997

Ilma on muutaman asteen pakkasen puolella, mutta ensilumi antaa yhä odottaa itseään. Kello on yli puolenyön, ja Harri Perho on viipynyt pikaiseksi tarkoitetulla iltalenkillään jo kolme tuntia. Harri on tälläkin kertaa kävellyt Mäenlaskijantieltä Herttoniemestä Viikin peltojen kautta aina Lammassaareen asti vain seisautuakseen hetkeksi laiturille katselemaan ohuen jään peittämää Vanhankaupunginselkää ja sen vastarannalla kohoavaa kahdeksankerroksista kotitaloaan. Ohittaessaan lähipubin Harri pohtii, olisiko hänen yksinäisen haahuilunsa sijaan syytä istahtaa johonkin alueen monista kapakoista, ottaa olut tai kaksi, lyöttäytyä kantapeikkojen seuraan ja kenties tavata naisia. Pelkkä ajatuskin tuntuu kuitenkin ahdistavalta, hänellä ei ole voimia luovia uusien ihmisten parissa. Lisäksi hän ei halua herätä pienestä asunnostaan yksin ja krapulassa harmaana joulukuun lauantaiaamuna. Ei, alkoholiin hän ei nyt koskisi. Hän keskittyisi kokoamaan itsensä ja hoitamaan työnsä tv-käsikirjoittajana. Toisaalta Harri on elämänsä aikana kuullut lukemattomia tarinoita suurista taiteilijoista, kirjailijoista ja muusikoista, jotka ovat antaneet ahdistuksen ja sydänsurujen siivittää heidät mitä ihmeellisimpiin saavutuksiin. Siksi Harri yrittää tolkuttaa itselleen, että toivottomalta tuntuva tilanne on nähtävä mahdollisuutena. Kun yksi ovi sulkeutuu, toinen aukeaa ja niin edelleen. Mutta ainakaan toistaiseksi hän ei ole löytänyt tuota toista ovea, ja vaikka se löytyisikin, se olisi taatusti suljettu kahdella

varmuuslukolla ja paksulla turvaketjulla. Sen verran toivottomalta kaikki tuntuu juuri nyt.

Harri astelee eteenpäin, harmaaksi haalistuneet tennarit ovat kuravelliksi muuttuneen hiekkatien kastelemat. Hän ajattelee Liisaa, joka on jättänyt hänet toisen miehen vuoksi, ja Miloa, pellavapäistä viisitoistavuotiasta poikaa, joka on tuomittu jakamaan ainakin osa isänsä heikkouksista: herkkyydestä, taipumuksesta ajatella ja murehtia liikaa sekä joutua synkkien vesien vietäväksi. Toisaalta ehkä juuri herkkyys on tehnyt Harrista menestyneen käsikirjoittajan. Ei kai hän olisi koskaan tullut keksineeksi komediasarjaansa niin herkullista päähenkilöä, neuroottista plastiikkakirurgi Hans Plasterlöfiä, ellei hän olisi itse ajautunut elämässään umpikujaan. Harva ohjelmaa viikoittain seuraavista sadoistatuhansista katsojista tulee tuskin ajatelleeksi, kuinka paljon käsikirjoittaja lataa henkilöönsä paitsi omia toiveitaan ja fantasiaitaan myös pelkojaan ja epävarmuuksiaan. Komea Hans on juuri sitä, mitä Harri on aina toivonut olevansa. Itsevarma ja varakas alfauros. Ehkä Liisakin olisi katsonut sormien läpi hänen vaikeita masennusjaksojaan, jos Harri olisi ollut enemmän luomansa hahmon kaltainen.

Harri seisahtuu tuijottamaan itseään kotitalonsa ulko-oven heijastuksesta. Takaisin ei tuijota karismaattinen Hans Plasterlöf vaan mies, joka on menettänyt perheensä ukrainalaiselle meribiologille, järkähtämättömälle, vahvalle ja tyynelle alfaurokselle. Vittu. Ajatus on liian kipeä. Harri kääntyy ympäri ja lähtee astelemaan alas mäkeä.

”Harri Perho?” ääni hänen takanaan sanoo. Jukeboksista kantautuu kovaäänistä musiikkia, ja biljardipallot kolahtelevat toisiaan vasten salin takaosassa. Silti on selvää, että korostus on vierasperäinen, siitä ei ole epäilystäkään.

Harri kääntyy katsomaan tulijaa, joka kantaa pöytää kohti kahta pientä lasia.

”Niin?”

”May I... disturb you for a minute?” mies sanoo, tiputtaa tupakan natsan lattialle ja nitistää sen sammuksiin kengänkärjellä. Harri

vilkaisee edessään pöydällä lepäävää tuhkakuppia, sitten tiskin takana häärivää baarimikkoa. ”This won’t take long”, mies sanoo ja istahtaa laseineen Harria vastapäätä.

”Kuka sinä olet?” Harri sanoo englanniksi, jota on työnsä ansiosta oppinut vuosien varrella puhumaan varsin sujuvasti. Kiinnostus amerikkalaista tv-viihdettä kohtaan on saanut hänet jo lapsesta asti katselemaan sellaisia sarjoja kuten Columbo ja Bonanza. Hän katsoo miehen lyhyiksi leikattuja mustia hiuksia, kapeita kasvoja ja silmiä, ja yhtäkkiä ahdistus väistyy orastavan jännityksen tieltä. Mitä tahansa muukalainen haluaa, se ei voi olla pahempaa kuin palaaminen yksin kolkkoon vuokratoksiin.

”Nimeni on Witold Bereszyński”, mies sanoo. Ääni on rauhallinen ja itsevarman kohtelias. Miehellä on painijalle tyypilliset kukkakaalikorvat ja kaiketi nyrkkeilysalilla muotoiltu nenä, jonka varsi on luutunut pysyvästi osoittamaan vasemmalle.

”Miten voin auttaa, Mr Bereszyński?”

”Vaihtamalla muutaman sanan, siinä kaikki”, mies vastaa. Ehkä Harri on liian utelias kuulemaan miehen asian tai liian kyllästynyt kamppailemaan omien synkkien ajatustensa kanssa, mutta joka tapauksessa hän tyhjentää tuoppinsa ja tarttuu viskilasiin, jonka mies on työntänyt vaivihkaa pöydän yli kuin palkinnoksi hänen ajastaan.

”Olen pelkkänä korvana”, Harri sanoo ja pyörittelee lasia edessään.

”Tulin juttelemaan miehestä, joka varasti sinulta vaimosi”, Bereszyński sanoo ja nojautuu lähemmäs Harria.

”Stanislavista?” Harri sanoo ja huomaa kuinka sormet puristuvat tiukasti lasin ympärille. Miehet siis tuntevat toisensa. ”Oletko sinä Stanislavin ystävä?”

Bereszyński pudistaa päätään ja kääntää katseensa pubin ikkunaan, aivan kuin näkisi muutakin kuin sen pintaan teipatun nimen ja takana avautuvan mustan taivaan. Sitten mies naurahtaa kuivasti ja paljastaa hetkeksi kellastuneet poskihampaansa.

”En”, hän sanoo katse yhä ikkunassa. ”Ei hänellä ole ystäviä. Mutta vihamiehiä on sitäkin enemmän.”

”Mitä tarkoitat? Liehitteleekö Stanislav muidenkin vaimoja?” Harri kysyy ja hämmästelee itsekin omia sanojaan. Hän ymmärtää

nyt, ettei ole puhunut erostaan kenellekään. Että hän on padonnut kaiken tuskan sisäänsä sen sijaan että olisi purkanut sitä ystävilleen.

Bereszyński hymähtää uudelleen ja nostaa lasin huulilleen. Silmät kääntyvät jälleen Harriin, ja ilkeä katse muistuttaa tätä siitä, ettei mies ole tullut jutustelemaan mukavia. Jukeboksin kappale vaihtuu, ja ilmoille kajahtaa Don Huonojen muutamaa kuukautta aiemmin julkaistun Hyvää yötä ja huomenta -levyn nimikkokappale. Mahtava bändi, jota Harri on fanittanut sen ensisinglen julkaisusta saakka.

”Sanotaanko näin, että ex-vaimosi ei taida tietää kenen kanssa pelehtii”, Bereszyński sanoo, ja Harri tuntee ikävän muljaisun vatsanpohjassaan.

”Onko... Onko Liisa vaarassa?”

Bereszyński sytyttää tupakan ja puhaltaa suupielestään ulos pihauksen savua. Kromisen Zippon kansi naksahuttaa kiinni niin äänekkäästi, että se kiinnittää laseja kuivaavan baarimikon huomion.

”Vaarassa?” mies sanoo ja nuolaisee huuliaan. ”Ei kai, vielä ainaakaan. Mutta voin vakuuttaa että ongelmilla on tapana kasaantua Stanislav Markoffin ympärille, ja lopulta ne vääjäämättä heijastuvat myös hänen lähellään oleviin ihmisiin. Ex-vaimoosi Liisaan ja poikaasi Miloon.”

”Uhkailenko perhettäni?” Harri kivahtaa, ja samassa Bereszyński tarttuu häntä ranteesta. Paksut sormet pitävät Harrin kapeaa kättä hetken ajan otteessaan, ja Harri tajuaa että mies voisi halutessaan murtaa hänen ranteensa yhdellä nopealla liikkeellä. Ja ehkä juuri se on miehen tarkoitus: muistuttaa kuka puhetta johtaa. Bereszyński katsoo Harria silmiin kuin varmistaakseen, että tämä ymmärtää pitää suunsa kiinni ja antaa hänen sanoa sanottavansa.

”Kuten sanoin”, Bereszyński lausuu päästäessään lopulta otteensa irti, ”Markoff ei ole sarjamurhaaja, naistenhakkaaja tai pedofiili. Mutta vaarallinen hän on. Vaarallisempi kuin shakkiharrastuksen ja hyllyssä pölyttyvien meribiologian kirjojen perusteella voisi olettaa.”

Harri katsoo miestä. Ensimmäistä kertaa lyhyen kohtaamisen aikana hänet valtaa tunne, että on ollut virhe suostua juttutuokioon. Mutta siinä he nyt ovat: Harri on antanut gangsterilta näyttävän itäeurooppalaisen miehen istahtaa seuraansa, ja nyt tämä latelee

suustaan asioita, joiden todenperäisyyttä Harri ei voi mitenkään varmistaa.

”Mitä sinä haluat?” hän sanoo. ”Miksi tulit kertomaan minulle tämän kaiken?”

”Koska voit auttaa minua. Ja siinä samalla poikaasi ja kenties jopa itseäsi. Sillä kuka tietää, ehkä vaimosikin palaa järkiinsä ja ottaa sinut takaisin kotiin heti kun Markoff on poissa kuvioista”, Bereszyński sanoo ja riuhtaisee viskin kurkkuunsa yhdellä nopealla ranneliikkeellä.

1

13.10.2024

Mikael Saarinen hätkähti hereille kuullessaan tutun tunnusmusiikin ja avasi silmänsä. Television ruudulla pyörivät lopputekstit ja pieni kuvake kertoi Netflixin käynnistävän seuraavan jakson automaattisesti joidenkin sekuntien kuluttua. Hetken ajan Mikael harkitsi jatkavansa suosikkisarjansa katselemista. Tai pikemminkin aloittavansa jakson uudelleen alusta, mutta luomet tuntuivat raskailta ja väsymys jäyti koko kehoa. Mikael sammutti television ja nousi istumaan sohvalle. Pimeys oli langennut asuntoon. Hän tajusi nähneensä The Crownin kolmannen tuotantokauden kolmannelta jaksosta vain ensimmäiset minuutit. Jakso kertoi vuonna 1966 Etelä-Walesin Aberfanissa tapahtuneesta maanvyörystä, joka oli surmannut toistasataa ihmistä. Valtaosa heistä oli ollut paikallisen koulun oppilaita. Dramaattisten tapahtumien seuraaminen oli saanut hänen sydämensä pamppailemaan, ja silti hän oli nukahtanut kesken kaiken. Päivä oli ollut pitkä, eikä hän alun perinkään ollut arvellut pysyvänsä hereillä kokonaista jaksoa. Lääkkeet tekivät hänestä väsyneen, ja nykyisin nukahtamiseen riitti se että sulki silmänsä. Kemikaalien voimalla saavutettu uni ei kuitenkaan ollut palauttavaa, vaan se oli levotonta ja katkonaista, ja herätessään Mikael tunsi itsensä tokkuraiseksi.

Ehkä new age -hömppään kallellaan oleva terapeutti oli sittenkin ollut oikeassa sanoessaan, etteivät lääkkeet ratkaisisi hänen ongelmiaan vaan pikemminkin pahentaisivat niitä.

Mikael tarkisti puhelimensa, Blackswan ei ollut vastannut hänen viimeisimpään viestiinsä. Ehkei siitäkään tulisi mitään, Mikael ajatteli. Ehkä oli ollut hölmöä kohdistaa minkäänlaisia odotuksia satunnaiseen nettituttavuuteen, jonka kanssa hän oli viestitellyt vasta muutaman viikon. Jokin tytössä oli kuitenkin tuntunut tutulta ja turvalliselta, hän oli ymmärtänyt Mikaelia paremmin kuin kukaan muu pitkään aikaan. Jo nyt vaikutti, että heidän kahden välille oli syntynyt syvempi yhteys.

Silmillä kesti hetken tottua hämärään. Mikael sylkäisi tyhjälle lautaselle ylähuuleen unohtuneen nuuskatyynyn ja katseli kuvajais-taan television ruudusta. Mitä isä mahtaisi sanoa jos näkisi hänet nyt? Näkisikö hän sääliittävän vätyksen verkkareissa ja nuhjuisessa t-paidassa?

Vaasankadulla sijaitsevan yksiön ikkunat antoivat sisäpihalle, jonka hailakat valot eivät kantaneet sisään kuudenteen kerrokseen. Tuuli ujelsi seinien välissä kuin etsien pääsyä asuntoon. Ääni oli melankolinen mutta jollain tapaa rauhoittava. Se sai Mikaelin ajattelemaan terapeutin sanoja. *Aina kun tunnet olosi yksinäiseksi, muista että miljardi ihmistä tuntee sillä hetkellä täsmälleen samoin.* Sanoissa oli järkeä, mutta ne eivät tuoneet lohtua sellaisina hetkinä kun yksinäisyys kuristi kurkkua kuin valtava käärme. Vielä jokin aika sitten Mikael oli ajatellut tehneensä elämässään kaiken oikein, mutta isän äkillisen kuoleman jälkeen elämä oli alkanut tuntua merkityksettömältä. Siihen nähden että hän oli vasta 32-vuotias, hänellä oli takanaan jo loistava menneisyys. Koulussa hän oli äidin kuolemasta huolimatta saanut pelkkiä kymppejä, kirjoittanut sen jälkeen viisi laudaturia, valmistunut reserviupseerikoulusta kurssinsa priimuksena, läpäissyt ensimmäisellä yrittämällä Turun kauppakorkeakoulun pääsykokeet ja saanut maisterin paperit kolmessa vuodessa vaikka oli opiskelujen ohella aloittanut osa-aikaisen työn kansainvälisessä konsulttiyrityksessä. Sittemmin hän oli työskennellyt kolmessa eri pörssiyrityksessä, aina entistä korkeammalla pallilla, ja onnistunut moninkertaistamaan vuositulonsa ja vakiinnuttamaan paikkansa nuorten ja lupaavien yritysjohdajien keskuudessa ennätysajassa. Kaikki oli käynyt ihmeellisen helposti. Monta vuotta hän oli painanut töitä pysähtymättä, nukkunut

öisin muutaman tunnin ja vähäisenä vapaa-aikanaan treenannut triatlonia. Totuus oli valjennut vasta hautajaisissa, kun hän oli katsellut maan uumeniin katoavaa arkkua. Oivallus oli iskenyt salaman lailla. Se oli aina ollut isä, joka oli odottanut Mikaelilta täydellistä suoritusta. Se oli ollut isä, jonka kivikasvoja Mikael oli hakenut yleisömerestä keväisin todistustenjaossa. Isä, joka ei koskaan antanut hänen tyytyä keskinkertaisuuteen tai jakanut kehuja, sillä ne johtivat ylpistymiseen ja otteen herpaantumiseen. Katse ei saanut karata pallosta edes silloin kun kaikki oli jo saavutettu. Olihan edessä aina seuraava koetus, jonka eteen oli tehtävä hartiavoimin töitä. Nälkä ei saanut sammua, koska kunnianhimo oli se, mikä piti ihmisen liikkeessä. Ja nyt kun isää ei enää ollut, hän tunsu yhtäkkiä olevansa täysin väärässä paikassa, istuvansa avomerellä ajelehtivan lautan päällä vailla minkäänlaista päämäärää. Oliko hän todella halunnut olla luokkansa paras? Halunnut tehdä yli 70-tuntista työviikkoa ja ajatellut, että keskinkertaisuus oli kuin syöpä, jota oli hoidettava olemalla muita askeleen edellä joka käännteessä?

Isän kuoleman jälkeen oli alkanut alamäki. Aluksi tekemättä jääneet työt ja ylitetyt deadlinet olivat menneet surutyön piikkiin, ja Mikael oli saanut töistä lomaa sitä erikseen pyytämättä. Mutta kun Mikael oli kahden viikon palkalliselta vapaalta palattuaankin ollut poissaoleva, hajamielinen ja tehoton, oli yhtiön varatoimitusjohtaja antanut hänelle suullisen varoituksen. Samoihin aikoihin Mikael oli aloittanut psykoterapian, joka oli vahvistanut ajatusta siitä, että kaikki hänen elämässään oli tapahtunut isän toiveesta, että hän oli koko elämänsä suorittanut laput silmillään miettimättä kertaakaan, minne halusi mennä. Mikael oli elänyt elämää, jollaisen hänen isänsä olisi itselleen halunnut. Vähitellen surun rinnalle oli noussut katkeruus. Ihminen, johon hän oli luottanut sokeasti, ei kenties ollutkaan koskaan halunnut hänen parastaan. Isä oli vain istuttanut omat toteutumattomat tavoitteensa poikaansa ja kutsunut sitä huolenpidoksi.

Mikael nousi sohvalta ja asteli avokeittiölle. Hän tarttui lasiin, täytti sen kylmällä vedellä ja kulautti veden kuivaan kurkkuunsa. Viisitoista kuukautta. Niin kauan hän oli vältellyt kiirettä, päihteitä,

suorittamista ja tavoitteita. Viisitoista kuukautta sitten, useita viikkoja kestäneen ja kellon ympäri työstetyn due diligence -maratonin päätteeksi Mikael oli täydellisesti loppuunpalaneena laahustanut esimiehensä luo ja irtisanoutunut huoltoliiketoiminnan vetäjän paikalta. Mikael tiesi, että olisi saanut huomattavasti paremman lähtöpaketin jos olisi vain odottanut potkuja ja kultaista kädenpuristusta, mutta hän ei ollut halunnut viettää Sanomatalossa sijaitsevassa toimistossa enää päivääkään. Oli tullut aika nostaa jalka kaasulta. Viisimenetetyistä kompensatiosta. Valheessa eläminen ei ollut pitkiin aikoihin ollut kaiken sen vaivannäön arvoista.

Saatanan uninapit, Mikael ajatteli mutta harkitsi siitä huolimatta ottavansa vielä yhden. Hän haluaisi nukkua edes muutaman tunnin, jotta jaksaisi nousta aamulla ja lähteä tapaamiseensa psykoterapeutin kanssa. Terapia oli viikon ainoa ohjelmanumero, yksi harvoista linkeistä ulkopuoliseen maailmaan ja muihin ihmisiin. Istunnot olivat raskaita, mutta kaiken kärsimyksen arvoisia. Ne olivat avanneet hänen silmänsä, ja hän olisi terapeutilleen ikuisesti kiitollinen. Sitä paitsi seuraavana päivänä olisi luvassa jotakin uutta, kun hän pääsisi kokeilemaan hypnoosin saloja. Mikael lasi lasin pöydälle ja avasi keittiön kaapin. Hän veti pahvikotelosta folioarkin ja oli juuri napsauttamassa kämmenelleen pillerin, kun huoneen perällä syttyi kirkas valo, joka valaisi ikkunaa reunustavan seinän. Puhelin oli äänettömällä, mutta sen näyttö oli herännyt henkiin. Oliko se Blackswan? Mikael lähti astelemaan kohti sohvaa ja oli kompastua rullalle menneen räsymaton reunaan.

Hän avasi puhelimen näytön, ja sydän alkoi pamppailla. Viesti oli kuin olikin Blackswanilta.

Missä sä olet?

Mikael epäroi hetken ja näpytteli sitten vastauksen.

Kotona.

Vaasankadulla?

Joo.

Katso ulos ikkunasta.

Mikael tunsu pulssinsa kiihtyvän. Hän riensi ikkunalle ja painoi otsansa lasia vasten. Heikosti valaistun pihan keskellä

pyörätelineiden vieressä seisoi tummiin pukeutunut nainen, jolla oli hartioiden yli ulottuvat mustat hiukset. Nainen kohotti kalpeita kasvojaan, mutta vain sen verran että Mikael saattoi nähdä vilauksen hänen silmistään. Tuuli sai naisen trenssin liepeet lepattamaan. Jännityksen aalto pyyhkäisi Mikaelin läpi kuin sähkömagneettinen virta. Mitä ihmettä nainen teki tähän aikaan hänen kotitalonsa sisäpihalla?

Samassa puhelin heräsi taas henkiin.

Mä tulen ylös.

Mikael tuijotti puhelimen näytölle ilmestynyttä viestiä, jonka päättäväinen sävy oli miltei hyökkäävä. Tilanne oli vähintäänkin erikoinen: eihän Mikael ollut edes maininnut, missäpäin Vaasankatua asui. Vai oliko? Toisaalta Mikael ei halunnut antaa epävarmuutensa pilata tätäkin juttua. Eikö asiaa kannattanut lähestyä positiivisen kautta? Kiinnostava nainen oli ilmestynyt hänen kotiovelleen juuri silloin kun hän oli tuntenut itsensä yksinäisemmäksi kuin pitkiin aikoihin. Hänen pitäisi olla pikemminkin kiitollinen kuin peloissaan.

Mikael kiiruhti sytyttämään valot. Yksiö oli askeettinen mutta siisti. Ne vähät tavarat, jotka hän tätä nykyä omisti, olivat jämptisti omilla paikoillaan. Likaiset astiat oli ladottu koneeseen, eikä lattialla lojunut yhtäkään vaatekappaletta. Mikael ei ollut ottanut mukaansa juuri mitään Taka-Töölön 122 neliömetrin lokaalista, jota hän oli kahden vuoden ajan vuokrannut kalustettuna. Hän oli lähtiessään tehnyt juuri niin kuin terapeutti oli kehottanut. *Jätä taaksesi kaikki turha, keskity olennaiseen. Pelkistäminen rauhoittaa mieltä.*

Okei, Mikael näpytteli viestikenttään ja jäi odottamaan. Hän ei edelleenkaan ollut varma, oliko hyvä ajatus kohdata käytännössä ventovieras nainen ensimmäistä kertaa keskiyöllä vasta torkuilta heränneenä ja unilääketokkurassa, mutta olosuhteisiin ei ollut juuri nyt mahdollista vaikuttaa. Vielä joitakin vuosia sitten ollessaan uransa huipulla Mikael oli avannut ovensa kauniille naisille mihin kellonaikaan hyvänsä, ja vaihtuvat yövieraat olivat olleet nuoren ja komean menestyjän elämässä pikemminkin sääntö kuin poikkeus. Moni asia oli kuitenkin sittemmin muuttunut, eikä Mikael enää ollut tuo sama ihminen. Ehkä hän ei alun perinkään ollut ollut se

ihminen. Ehkä hän oli ollut pelkkä tyhjä kanvaasi, jolle hänen isänsä oli hahmotellut omia unelmiaan.

Mikael painoi ovisummerin avauspainiketta, ja se päästi pitkän matalan merkkiäänän. Hän raotti asuntonsa ovea ja kuuli, kuinka ulko-ovi maiskahti kiinni viisi kerrosta alempana. Sitten rapusta alkoi kantautua askelia, jotka nousivat kiviportaita tasaiseen tahtiin. Ääni toi mieleen adagio-tempolle säädetyt metronomin nakuksen.

Mikael jätti oven auki ja vetäytyi sisälle asuntoon. Hän vilkaisi itseään nopeasti ahtaan eteisen peilistä, samalla kun portaikosta kaikuvien askelten äänet vähitellen voimistuivat. Leuka oli sileä, hän oli ajanut partansa samana aamuna. Silmät punoittivat hie-man, ja niiden alla oli siniset rinkulat. Mikael oli vuodessa lihonut ehkä seitsemän, ehkä kymmenen kiloa. Mahdoton sanoa, koska hän ei ollut töistä irtisanouduttuaan kertaakaan astunut vaa'alle. *Älä suorita mitään, edes ulkonäköäsi. Päästä irti*, niin terapeutti oli sanonut. Askeleet rapussa hidastuivat, ne kuuluivat nyt neljännen ja viidennen kerroksen välimaastosta. Mikael veti henkeä, vatsanpohjassa parveili perhosia. He olivat Blackswanin kanssa keskustelleet chatissa tuntikausia, käyneet ensin läpi pinnalliset kuulumiset ja edenneet sitten hämmästyttävän nopeasti syvään päätyyn. Mikaelista oli tuntunut kuin Blackswan olisi lukenut hänen ajatuksensa, aivan kuin tämä olisi ymmärtänyt täsmälleen, mitä Mikael kulloinkin tarkoitti. Blackswanillakin oli ollut vaikea isäsuhde, tosin hänen isänsä ei ollut vaatinut täydellisiä suorituksia vaan oli ollut täysin välinpitämätön tyttärensä suhteen. Mikael ei ollut varma kumpi lopulta oli pahempaa: se, että kunnianhimon sokeuttamat vanhemmat näkivät lapsensa itsensä jatkeina ja puskiivat heitä herkeämättä omia päämääriään kohti, vai se, että vanhemmat luottivat lasten itseohjautuvuuteen mutta jättivät heidät samalla vaille turvaa ja selkeitä rajoja.

Naisen askeleet hidastuivat viimeisten rappusten kohdalla, kunnes niiden ääni taukosi kokonaan. Viereisestä asunnosta kantautui television pauhu ja astioiden kolina, vanhat ulko-ovet olivat kuin silkkipaperia.

”Moi”, Mikael sanoi epävarmalla äänellä, kun ovensuuhun ilmestyi naisen tumma hahmo. Naisen katse oli suunnattu alaviistoon, aivan kuin hän olisi katsellut Mikaelin verryttelyhousuja. Hetken Mikaelia kadutti ettei hän ollut vaihtanut päälleen jotain siistimpää.

Lopulta Blackswan nosti katseensa muttei vastannut tervehdykseen. Hän oli melko pitkä, miltei Mikaelin pituinen. Mustat hiukset olivat sateen kastelemat, ja ne peittivät osan terävistä poskista. Kasvot olivat silmiinpistävän kalpeat, aivan kuin nainen olisi levittänyt niille valkoista puuteria. Pimeässä rapussa seisovan naisen kasvoissa ja tummissa pienissä silmissä oli jotakin pelottavaa. Mikael ymmärsi, ettei hän ollut juurikaan miettinyt, miltä Blackswan näyttäisi. Silti nainen oli jollain tapaa tutun oloinen.

”Tuletko... Tule ihmeessä sisään”, Mikael sanoi ja astui muutaman askeleen taakse tehden tilaa eteiseen. ”Jos mä olisin tiennyt, että sä tulet tänään...”

Mikaelin lause jäi kesken kun Blackswan astui kynnyksen yli. Mikael pohti ojentavansa kätensä tervehtiäkseen mutta luopui nopeasti ajatuksesta. Nainen ei riisunut kenkiään vaan asteli suoraan olohuoneen puolelle. Mikael sulki oven, ja sisälle laskeutui hiljaisuus.

”Haluatko sä jotain juotavaa?”

Blackswan oli seisahtunut keskelle huonetta selkä Mikaeliin päin. Jokin hänen olemuksessaan sai Mikaelin vaivaantuneeksi, ja yhtäkkiä hänestä tuntui ettei kyseessä ollut lainkaan sama lämmin nainen, johon hän oli chatissa tutustunut. Nainen vilkuili ympärilleen ja kurotti sitten kätensä kohti katkaisijaa. Valot sammuiivat, ja Mikael jäi tuijottamaan pitkän naisen tummaa siluettoa, jonka lähes näkyvätön varjo lankesi lattialle.

”Mitä sä oikein...”

Nainen kääntyi ympäri, ja pimeässäkin Mikael saattoi erottaa, että hänen kasvoilleen oli levinnyt epäinhimillinen virne. Mikael avasi suunsa huutaakseen, mutta yhtäkkiä keho ei totellutkaan ja hän kaatui selälleen lattialle.

2

Aaltojen pauhu vaihtui yhtäkkiä hiljaisuuteen. Hetken ajan oli täysin tyyntä, ja Milo ehti jo ajatella, että pahin oli ohi. Sitten korkeat vaahtopäät ilmestyivät jälleen kuin tyhjästä ja kaatoivat veneen ylösalaisin. Raskaat vesimassat painoivat Miloa yhä syvemmälle pinnan alle, auringonvalo hälveni ja tilalle vyöryi painostava, alati tummuva helvetti. Veden pinnalla kellui soutuvene, mutta isästä ei näkynyt jälkeäkään, vaikka tämä oli vielä muutama sekunti sitten istunut häntä vastapäätä veneessä. *Nähdään synttäreillä, Milo.*

Milo kauhoi käsillään vimmatusti, yritti uida kohti pintaa, mutta mitä pienemmäksi ylhäällä siintävä veneen siluetti muuttui, sitä voimakkaammin jokin veti häntä kohti pohjaa. Hän tulisi kuolemaan, se oli varmaa. Yksi, kaksi, kolme. Jostain syystä Milo alkoi mielessään laskea sekunteja, aivan kuin olisi niin tekemällä saanut tiukemman otteen elämänsä viimeisistä hetkistä, pystynyt kontrolloimaan hallitsematonta vajoamistaan, hahmottamaan aikaa, joka hänellä oli jäljellä, ennen kuin keho lopulta laukaisisi hengitysrefleksin ja pakottaisi hänet vetämään keuhkoihinsa vettä. Kymmenen, yksitoista, kaksitoista. Milon ohi kellui ruumis, sitten toinen. Ja lopulta kolmas. Minä tunnen noista joka ikisen, Milo ajatteli. Ne olivat kaikki miehiä, pahoja miehiä, jotka oli joskus upotettu mereen Helsingin edustalla. Kolmetoista, neljätoista, viisitoista. Veneen siluetti oli kadonnut, kaikkialla oli mustaa. Alati kasvava paine tuntui tärykalvoissa ja poskionteloissa. Kahdeksantoista, yhdeksäntoista, kaksikymmentä. Vereen sekunti sekunnilta kasaantuva hiilidioksidi tuntui möykkynä rinnassa. Kaksikymmentäneljä, -viisi,

-kuusi. Pian kaikki olisi ohi. Hän kuolisi, aivan kuten isänsä, joka oli sitonut köyden valaisimen teräskoukkuun olohuoneen kattoon. Ihan helvetin hyvää syntymäpäivää, Milo. Oliko tässä maailmassa mitään itsekkäämpää kuin tappaa itsensä oman lapsensa syntymäpäivänä?

Yhtäkkiä jalat koskettivat jotakin: Milo tajusi seisovansa vankalla maalla. Musta vesimassa alkoi haalistua, ja hän hengitti jälleen normaalisti. Vielä hetkeä aiemmin häntä ympäröinyt pimeys vaihtui valoon, eikä hän yhtäkkiä enää taistellut hengestään. Jalkojen alle oli ilmestynyt valkoinen lattia, joka näytti jatkuvan loputtomiin, kuin äärettömyyksiin jatkuva Robert Rymanin maalaus. *Mitä tapahtuu, kun maalia levitetään mille tahansa pinnalle?*

”Milo”, hän kuuli matalan miesäänän sanovan. *Miten valo ja tila vaikuttavat siihen, miten me värin näemme?*

”Mitä?” hän vastasi käheällä äänellä, vaikka pelkäsi, että suu täytyisi suolaisella vedellä. Niin ei kuitenkaan tapahtunut. Milo avasi silmänsä, mutta kirkas valo esti häntä näkemästä kunnolla. Ympäristöllä kävi selvästi kova kuhina, edestakaisin säntäilevät ihmiset ja puheensorina tekivät olon levottomaksi.

”Mitä?” Milo toisti, mutta sitten väsymyksen aalto pyyhkäisi hänen ylitseen ja hän vajosi uudelleen pimeyden keskelle. Mutta vain hetkeksi. Pian hän oli jälleen soutuveneessä ja piteli airoja tiukasti käsissään. Kirkkaalta taivaalta porottava aurinko korvensi palaneita kasvoja. Silmien edessä vilahti jotakin, korvan vieressä käväisi surina, sitten hän tunsi kärpäsen pienet jalat korvanlehdellään. Milo huitaisi kärpäsen tiehensä, mutta se palasi häiritsemään häntä vain joidenkin sekuntien kuluttua. *Haluat tappaa sen, koska intuitiosi käskee niin. Mutta mitä jos sen sijaan että toteutat impulssisi, söisit ruokasi ja vain katselisit kärpästä. Sen lentorataa. Kiinnittäisit huomiota anatomiaan, hyönteisen ruumiin mitä eriskummallisimpiin yksityiskohtiin.* Samassa piinaavan surinan peitti matala kohina. Ei vittu, ei taas. Milo vilkaisi olkansa yli ja näki kaukaa lähestyvän aallon. Sydän alkoi pamppailla. Hän oli kokenut saman monesti aiemminkin, tullut tuon helvetin aallon nielaisemaksi. Ja aivan kuten aiemminkin, mitään ei olisi tehtävissä. Sama painajainen jatkuisi yhä uudelleen. Ja uudelleen.

3

14.10.2024

”Sä olet kuuma”, mies kuiskasi.

Sitten hän tarttui rikosylikonstaapeli Minka Laineen hiuksiin ja nykäisi tämän päätä rajusti taaksepäin. Eläimellinen liike jatkui: työnnöt olivat yhä nopeampia, ja ne kävivät yhä syvemmillä Minkan sisällä. Minka ratsasti työntöjen mukana, hengitys muuttui katkonnaiseksi, lämmin aalto kulki kehon läpi. Sormet tarttuivat lakanaan, ja hiljainen voihkaisu karkasi huulilta. Lopulta mies painautui kiinni hänen selkäänsä, vetäytyi ulos ja huokaisi raskaasti. Pian Minka tunsi jotain kosteaa ihollaan: mies ejakuloi pitkin hänen kaarelle taittunutta selkäänsä. Minka sulki silmänsä ja hymyili tyytyväisenä. Hän ei ollut tiennyt kiihottuvansa sellaisesta, mutta Hannun kanssa kaikki oli jostain syystä tuntunut alusta asti hyvältä ja luonnolliselta.

Minka kierähti selälleen sängylle.

”Hoidanko sut?” mies kysyi.

”Hoidat”, Minka sanoi ja asetteli tyynyn niskansa taakse.

Hannu paljasti valkoisen hymynsä, kasvot olivat hiestä märät ja kiharat mustat hiukset olivat liimautuneet otsaa vasten.

Hannu työnsi kasvonsa Minkan jalkojen väliin. Minka sulki silmänsä, otti vastaan miehen tarjoaman nautinnon. Mies oli hyvä suustaan, monessakin mielessä. He olivat harrastaneet seksiä jo alkukesästä törmättyään eräänä lauantai-iltana pilkun aikaan Mummotunnelin narikkajonossa, mutta kun mies oli paljastanut olevansa perheellinen, Minka oli lakannut vastaamasta hänen

viesteihinsä ja puheluihinsa. Ja pian tämä olikin sitten luovuttanut. Minka oli huomannut olevansa hieman pettynyt, vaikkei voinut sietää epärehellisyyttä ja vaikkei hän ollut edes etsinyt itselleen miestä, varattua ainakaan. Hän oli kuitenkin törmännyt Hannuun sattumalta uudelleen ollessaan sairaalassa katsomassa Miloa viikko sitten. Minka oli tuijottanut voimattomana vanhaa ystäväänsä, joka sairaalasängyssä maatessaan näytti niin haavoittuvaiselta ja avuttomalta, että Minkan kurkkua kuristi. Ulos päästyään Minka oli purskahtanut itkuun, ja paikalle oli osunut HUSissa psykiatrina työskentelevä Hannu, joka oli palaamassa kokouksesta. Yksi asia oli johtanut toiseen, ja vain tuntia ja paria kahvikupposta myöhemmin Minka oli löytänyt itsensä Meilahden Scandicista harrastamasta seksiä miehen kanssa. Siinä vaiheessa Minka ei ollut enää jaksanut välittää siitä, kuka mies oli ja että tämä oli valinnut kääntää selkensä perheelleen. Hannu oli komea, kireäksi treenattu ja kaiken lisäksi älykäs ja hauska. Se, että mies oli myös psykiatrian erikoislääkäri, ei ainakaan vähentänyt hänen viehätysvoimaansa.

Minka nosti lantiotaan. Hän yritti keskittyä hetkeen, unohtaa Hannun perheen ja sairaalassa viruvan Milon. Minka oli valinnut ammattinsa tietäen, että joutuisi sitä harjoittaessaan kohtaamaan kärsimystä ja kuolemaa. Mutta viime aikoina kuolema oli koskettanut häntä liian läheltä, se oli ryöminyt hänen elämäänsä kuin kuristajakäärme, kietonut niljakkaan vartensa hänen kaulansa ympärille. Ja juuri siksi Minka halusi niin kipeästi elää, tulla nähdyksi muunakin kuin poliisina ja äitinä. Ehkä siksi estoton seksi varatun perheenisän kanssa maanantaiaamuna hotellihuoneessa sai hänet syyttämään. Minka tarttui kaksin käsin miehen kihariin hiuksiin ja päästi suustaan niin voimakkaan voihkaisun, että sen täytyi kajahtaa aina rappukäytävään asti. Juuri nyt Minka oli elossa.

4

”Milo”, ääni sanoi. Se oli ehkä sama ääni, joka oli puhutellut häntä monesti aiemminkin. Milo avasi silmänsä hitaasti. Luomet tuntuivat raskailta, otsalohkossa jäyti tykyttävä kipu. Desinfiointiaineen haju työntyi sisään tukkoisista sieraimista.

”Tiedätkö missä olet?” ääni jatkoi, ja kun Milo lopulta sai silmänsä auki, hän ei voinut olla ajattelematta äänen ja puhujan eriparisuutta. Ääni oli karhea, se toi mieleen maata vasten laahaavan ketjun, mutta valkoiseen takkiin pukeutunut mies oli pitkä ja laiha. Kasvot olivat kapeat ja silmät merkillisen lähellä toisiaan. Leuka oli ajettu sileäksi, mutta huulten alla oli valkoinen tupsu.

”En”, Milo sanoi ja huomasi, että saattoi hädin tuskin itse kuulla ääntään. Sumuverhon takaa vähitellen avautuva huone oli valkoinen, ja sälekaihtimien välistä pilkkisti auringonvaloa, joka paljasti huoneessa leijailevat miljoonat pölyhiukkaset. Kun hänen onnistui vaivoin kääntää päätään, hänen katseensa tavoitti sängyn vierellä seisovan monitorilaitteen, jonka monotoninen piipitys rikkoi hiljaisuuden.

”Olet sairaalassa”, mies sanoi ja antoi katseensa kiertää Milon ympärillä. Ilme oli valpas ja huolestunut. Milo sulki silmänsä, näki jälleen soutuveneen ja ympärillä pauhaavat aallot ja avasi ne nopeasti uudelleen.

”Puristaisitko kättäni?” mies sanoi, ja vasta nyt Milo huomasi, että mies oli tarttunut hänen sormiinsa. Milo veti syvään henkeä, mutta terävä kipu sai hänet irvistämään. Kipu säteili vatsasta lonkan seudulle ja ylös rintalastan alle asti. Hän pidätti hengitystään saadakseen sen loppumaan ja yritti antaa aivoilleen käskyn puristaa

miehen sormia. Pitkän miehen vakavasta ilmeestä päätellen mitään ei kuitenkaan tapahtunut.

”Rauhassa vaan”, mies sanoi. ”Meillä ei ole mitään kiirettä.”

Kului joitakin pitkältä tuntuvia sekunteja, joiden aikana Milo ehti käydä mielessään läpi kaikki mahdolliset skenaariot. Jotakin kam-mottavaa oli täytynyt tapahtua, ja hän oli ilmeisesti sen seurauksena menettänyt kykynsä liikuttaa raajojaan. Tai mikä vielä pahempaa, ehkä hän oli halvaantunut kaulasta alaspäin tai...

”Oikein hyvä”, lääkäri sanoi, kasvoille oli levinnyt hymy. Hymy oli ohut mutta kertoi selvästi, ettei Milon pahin pelko ollut käynyt toteen. Milo painoi leukansa rintaa vasten ja yritti nähdä sormiansa painautuvan miehen kämmenselkää vasten. Sormenpäissä tuntui jotakin, mutta hän ei ollut varma, toimivatko hermot todella vai halusiko hän vain uskoa niin. Vapiseva etusormi nousi hieman ja laskeutui sitten lääkärin iholle.

Lääkäri päästi otteensa Milon kädestä ja asteli sängyn jalkopäähän. Hän nosti peitettä ja siirsi katseensa Miloon.

”Tunnetko tämän?”

Milo huomasi helpottuneena, kuinka jalka liikahti refleksinomaisesti, kun lääkäri sipaisi hänen jalkapohjaansa, ja nyökkäsi nopeasti.

”Hyvä”, mies sanoi. ”Oikein hyvä.”

”Mitä nyt tapahtuu?” Milo sanoi ja antoi katseensa vaeltaa laiteissa, jotka oli kytketty hänen kehoonsa. Kanyyli, katetri, haavadreenejä ja paidan alle johtava letku, joka kaiketi liittyi ruokintaan tai suolen tyhjentämiseen. Milo näki välähdyksiä itsestään, juoksemassa puiden lomassa ase kädessään, vastaamassa tuleen. Ambulanssi, poliisit. Veteen hukkuva isä. Oli mahdoton sanoa, mikä mielikuvituksen tuotetta.

”Ei mitään, ei vielä vähään aikaan”, lääkäri sanoi. ”Olet hengissä, mutta toipuminen ottaa aikansa.”

Milo yritti nousta istumaan, mutta voimattomat vatsalihakset ilmoittivat itsestään kivuliaasti.

”Sattuu aivan helvetisti”, Milo ähkäisi, vaikkei ollut aikeissa valittaa. Kipu oli kuitenkin niin kova, ettei hän kyennyt juuri sillä hetkellä ajattelemaan mitään muuta.

Helsingin Kalliossa löytyy kylpyammeesta menestyneen nuoren miehen ruumis. Ammeen vesi on värjäytynyt punaiseksi, ja miehen kaulassa roikkuu erikoinen riipus.

Tapaus vaikuttaa aluksi itsemurhalta, mutta pian Helsingin poliisin vakavien rikosten yksikössä tajutaan, ettei nuori mies ole ainut, joka on kuollut aurinkoriipus kaulassaan. Mutta mikä yhdistää kuolleita ihmisiä? Miksi joku on halunnut lavastaa heidän kuolemansa? Ja ennen kaikkea: onko ruumiita luvassa lisää?

Varjeltu on piinaavan koukuttava tarina salaisuuksista, kostosta ja synkkyyydestä, joka johtaa arvaamattomiin seurauksiin. Se jatkaa valtavan suosion saavuttanutta Milo-sarjaa.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-8237-4